

Lastnega očeta in njene matere ne more pustiti v revščini umirati. Ne mo-re!

Težko je legel molk na vse tri. Nekdo je moral spregovoriti. Pa je najstarejši, sočutno, kakor bi pobožal, povzel svojo, prej tako trdo izgovorjeno tolažbo: »Res, Stane! Pomisli! Ista kri —«

Takrat se je v Stanetu odtrgalo: »Pri-jatelja! Tudi vama nisva smela povedati ne ona ne jaz. S Francko nisva bila nič v sorodu.«

Odrinil je neizpraznjen kozarec in odšel. Kakor dva angela varuha sta mu sledila prijatelja.

Doma se je kakor otrok razjokal.

Drugo jutro je spet z okamenelim obrazom obiskoval bolnike.

Zamaknjenja

Jože Pogačnik

Kadar za hip umrem,
se angeli v meni zbude
in kakor viharji studencev
peroti njih v meni vrše.

Nato se oči spet odpro.
— Iz duše se zarja je zlata
razlila na tihem v telo. —

Ptice

Jože Pogačnik

Poletiš, aj, poletiš! —

Ali, dragi plovec, prej
ptico si letečo oglej!
Da jo nese na visoko,
glej, razpne si na široko
čudno, čudno sliko: križ.

In v postovko se ozri!
Da se sinja obdrži,
križ s perotni naredi.

In potem, potem povej:
Češ se križati najprej? —
Poletiš, da, poletiš,
če greš prej na sveti križ...

V mraku

Jože Pogačnik

K oknu sedel sem in sem odstrl tančice,
k steklu mrzlemu sem sklonil svoje lice
in dejal: »O brest pod oknom, spregovori!
Pokramlaj z menoj, oblak kodrav na gori!«

Na stežaj odprl sem težke duše dver:
Brest ne zašumi, v nebo zre venomer.
Dalje se igra oblak — kaj je mu za nas? —
Zre iz stekla me le moj težak obraz...

Odkar

Jože Pogačnik

Odkar se mi prikazuješ, Gospod,
me sodbe je strah pred Teboj!
Od tistega dne, ko spoznalo Te je to otroško
Te vidim vsak čas in povsod [srce,
v budečem se jutru, ko tih premišlujem,
sred sobe stojiš,
se rahlo smehljaš in razširjaš nalahko
da duša kot vzhod zagori. [dehteče roke,

In kadar na Tvoje vstajenje se spomnim,
skoz vrata zaprta že vstopiš in spet se
smehljaš,
da grudim se v ognju goreč na kolena pred Te
in več ne razločim, če večnost je ali še čas,
samo še ihtečo sladkost v svojem srečanju zaznam
in vem, da pred mano blesti Tvoj vonjavi
obraz.

In kadar na sprehod grem, glej,
mi prideš smehljaše nasproti,
da skoraj ne upam storiti koraka po poti
naprej.
In potlej me spremiš, se nasmihaajoč,
kot v Emavs si spremil učenca nekoč.

Spet: vidim človeka in Tebe takoj
spoznam v njem in srce mi vzklikne: Raboni,
Kako, o kako je sladko mi! [raboni!

Preveč si mi storil, moj Bog!
Ah, mene je strah, da zato
ne boš mi pri sodbi prestrog,
da takrat ne bo mi hudo,
o sladki, o dobri moj Bog!